

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

42. Taina Sfântului Maslu

Mintuitorul, în vremea propovăduirii Sale, a ridicat nu numai pe cei păcătoși, eliberându-i de boala sufletului, ci a vindecat și pe cei bolnavi trupește prin puterea Lui cea dumnezeiască. Puterea de a vindeca sufletul și trupul a dat-o Iisus Hristos și Sfinților Apostoli. Aceștia propovăduiau „pocăința”, adică întoarcerea sufletului de la păcat la virtute, de la răutate la bunătate, și ungând „cu untdelemn pe mulți bolnavi” îi „vindecau” (Marcu 6, 12—13).

Sfinții Apostoli au transmis episcopilor și preoților acest har. Este ceea ce scrie Sf. Ap. Iacob (5, 14—15): „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mintui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica și de a făcut păcate se vor ierta lui”.

Sfântul Maslu este Taina așezată de Mintuitorul în care, prin ungera cu untdelemn sfințit și prin rugăciunea săvârșită de preoți (și episcop) se revărsă asupra credinciosului bolnav trupește sau sufletește harul divin, care vindecă pe cel ce este în suferință.

Această Sf. Taină se săvârșește de șapte preoți. Ea poate fi săvârșită, în cazuri cu totul excepționale, și de mai puțini preoți (trei sau doi). Un singur preot nu o poate săvârși, pentru că e scris: „să cheme pe preoții bisericii”. Cei șapte preoți ne amintesc de cele șapte daruri ale Sfântului Duh (Isaia 11, 2—3). Numărul șapte este socotit număr sfințit. De altfel la Sf. Maslu rugăciunea de sfințire a untdelemnului se rostește de 7 ori, se citesc alte 7 rugăciuni, 7 Apostole și 7 Evanghelii. Acesta este prevestit în Vechiul Testament, unde prorocul Ilie s-a rugat de șapte ori lui Dumnezeu ca să se deschidă văzduhul și să plouă (III Împărați 18, 42—45; Cf. prorocul Elisei a înviat un copil, IV Împărați 18, 42—45).

De asemenea israelitenii au înconjurat de 7 ori Ierihonul și așa l-au cucerit (Iisus Navi 6, 13—16).

Pe masă se așează Sf. Evanghelie, Crucea, un vas în care e făină de grâu (în care se înfig 7 bețișoare înfășurate cu vată) și o candelă cu untdelemn curat. Se pun de asemenea lumânări. Rugăciunea sfințirii untdelemnului este aceasta: „Doamne, care cu mila și cu îndurările Tale tămăduiești zdrobirile sufletelor și ale trupurilor noastre, Insuși Stăpîne sfințește untdelemnul acesta (toți preoții binecuvîntează untdelemnul), ca să fie celor ce se vor unge din el spre tămăduire și spre izbăvirea de toată patima și întinărirea trupului și a sufletului și de toată răutatea. Ca și întru aceasta să se preamărească preasfînt numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.” Rugăciunea aceasta o citesc preoții, fiind repetați de șapte ori.

La Sf. Maslu se citesc 7 Apostole (Epist. Sf. Ap. Iacob 5, 10—16; Romani 15, 1—7; I Corinteni 12, 27—31; 13, 1—8; II Corinteni 6, 16—18; 7, 1; II Corinteni 1, 8—11; Galateni 5, 22—26; 6, 1—2; I Tesaloniceni 5, 14—23) și 7 Evanghelii (Luca 10, 25—37; Luca 19, 1—10; Matei 10, 1, 5—8; Matei 8, 14—23; Matei 25, 1—13; Matei 15, 21—28; Matei 9, 9—13); Sînt Apostole și Evanghelii care arată milostivirea Domnului față de cei ce veneau la El, rugându-l să-i ajute. De aici încrederea că așa cum Mintuitorul a vindecat de suferințe și a iertat de păcate pe cei ce alergau la El, așa și acum El va asculta rugăciunea preoților și dorința

celui în suferință și îl va elibera din patul durerii și din robia păcatului. După fiecare Sf. Evanghelie preotul citește o rugăciune potrivită. Apoi unge pe credincios în chipul crucii la frunte, gură, nări, urechi, piept, mâini și tălpi, zicînd rugăciunea: „Părinte Sfinte, doctorul sufletelor și al trupurilor, care ai trimis pe Unul Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, să vindece toată boala și să răscumpere din moarte, tămăduiește pe robul Tău acesta (N) de neputința trupească și sufletească ce l-a cuprins și-l fă să vieze prin harul Hristosului Tău”... (pentru rugăciunile tuturor Sfinților). E rugăciunea ce se rostește la fiecare Sf. Evanghelie.

La sfîrșit credinciosul deschide Sfînta Evanghelie, pe care preoții o țin deasupra capului acestuia citind rugăciunea prin care se cere de la Domnul iertarea păcatelor celui ce se căiește de păcatele sale. Apoi credinciosul sărută Sf. Evanghelie și Sf. Cruce, se miruiesc preoții, credincioșii și cel bolnav. Acesta cerînd binecuvîntare și iertare de la preoți, preoții răspund: „Dumnezeu să te ierte și să te binecuvînteze și sănătați să-ți dăruiască”.

Se recomandă ca înainte de Sf. Maslu, credinciosul bolnav să se spovedească. După Sf. Maslu acest credincios poate primi dacă e un caz foarte grav și Sf. Împărtășanie.

Dacă el nu se vindecă, nu se ridică din patul suferinței, aceasta este după voia lui Dumnezeu, care știe de ce îl lasă în suferință. Sf. Maslu însă dă întotdeauna mîngîiere și întărire credinciosului ca să poarte suferința cu resemnare și încredere în mila lui Dumnezeu, știind că așa cum Hristos a pățimit pe Cruce, a murit ca să învieze și să se înalțe la cer, și credinciosul — prin harul lui Hristos — poartă crucea suferinței cu convingerea că ea e spre călire spirituală și spre înălțare întru veșnicie, unde va primi cununa vieții. El poate mărturisi cu Sf. Ap. Pavel: „Nu ne pierdem curajul, (căci) chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel dinăuntru se înnoiește din zi în zi. Căci necazul nostru de acum, ușor și trecător, ne aduce nouă mai presus de orice măsură slavă veșnică covârșitoare... fiindcă cele ce se văd sînt trecătoare, iar cele ce nu se văd sînt veșnice” (II Corinteni 4, 16—18).

Sf. Maslu însă ne dăruiește și iertarea păcatelor celor nespovedite sau săvârșite după spovedanie. Căci după Evanghelia Domnului suferința și boala își au rădăcina între altele în păcat, care tulbură rînduiala cea dreaptă a sufletului și a trupului. Se știe de altfel că starea sufletească bună și o viață cumpătată, virtuoaasă, nu înalță numai sufletul, ci ajută și la păstrarea sănătății trupesti și la vindecarea bolilor. Cînd credinciosul se dăruiește deplin lui Hristos, cu încredere nezdramcinată, Mintuitorul îl va călăuzi pe calea cea bună; el primește cu bucurie și suferința și boala și moartea, pentru că știe că crucea e punte spre înviere, spre fericirea cea veșnică.

E o greșală pe care o fac unii credincioși, chiar unii preoți, că citesc la Sf. Maslu așa-zisa a opta Sf. Evanghelie. Rînduiala bisericească e clară: Se citesc 7 Apostole și 7 Evanghelii. Deschiderea la sfîrșit a cărții Evangheliei și ținerea ei peste capul celui bolnav e însoțită de rugăciunea de iertare a păcatelor. Cartea Evangheliei (Evangheliarul) închipuie pe Hristos Insuși, care revărsă binecuvîntare și milă peste cel în suferință. Deci sînt a se citi numai șapte Sf. Evanghelii. A opta nu există. Unii credincioși pun pe

(Continuare în pag. 2)

Iubire și jertfă

În vremea sfîntului post al Paștilor sfîntele Evanghelii și rugăciunile Bisericii fac mai puțină pomenire despre minunile Mintuitorului, precum și despre învățăturile dumnezeiești pe care le-a propovăduit sufletelor însetate de adevăr.

Ele ne îndreaptă privirea și luarea-aminte mai ales spre toate acele întîmplări care s-au petrecut cu El în vremea pătimirii Sale, celei de bună voie, pentru mîntuirea noastră.

De pildă, în acest timp, auzim din sfîntele Evanghelii cum Iisus vestește de trei ori Sf. Apostoli că va pătimi, va trece prin focul suferințelor și începe să-i pregătească pentru vremea în care îl vor vedea prins, batjocorit, scuipat, răstignit pe cruce, îngropat și apoi înviat.

Să ne oprim, o clipă, la prima din aceste vestiri, la împrejurările în care a făcut-o, pentru că din ea putem învăța, pe de o parte, înțelesul și roadele jertfei Domnului nostru Iisus Hristos, pe de altă parte, ne dăm seama de ce Sf. Apostoli n-au înțeles de la început măreția acestui drum și au încercat să-l abată de a porni pe el, sau au cerut, tocmai acum, lucruri care nu erau după voia lui Dumnezeu.

Aflîndu-se Iisus în părțile Cezareii lui Filip, la numai cîteva clipe după ce Apostolul Petru mărturisise, în numele tuturor, crezul că Iisus este „Fiul lui Dumnezeu celui viu” (Matei 16, 16), a început să le spună că trebuie să meargă la Ierusalim și acolo să sufere multe din partea bătrînilor, cărturarilor și mai-marilor preoților, apoi va fi dat morții și a treia zi va învia. (Matei 16, 21).

Dar ce s-a întîmplat după această primă veste a patimilor? Ce ecou a avut în inimile Sf. Apostoli?

Petru, cel care fusese atît de grabnic și de bucuros să vestească dumnezeirea lui Iisus, de data aceasta este foarte mîhnit, auzind această veste. Foarte tulburat și nemulțumit de lucrurile pe care i le înfățișase Hristos și pe drumul pe care voia să meargă, bătrînul apostol se grăbi să-i spună Domnului: „Fii milostiv cu tine, Doamne, să nu ți se întîmple una ca aceasta” (Matei 16, 22). Sau, cu alte cuvinte, mai aproape de înțelegerea noastră: „Doamne, nu-i bine să mergi pe acest drum. Fă tot ce poți, să nu suferi, să înlături jertfa. Dacă e să ajungi la înviere, să fie aceasta fără jertfă”.

Sărmană fire omenească! Cum se tulbură atît de repede cînd aude de suferință, de dăruire și de jertfă. Cum caută să fugă de ea. Din pricina păcatului, nu este în stare să vadă în cea mai sublimă jertfă decît veșmintul sau latura durerii, fără să înțeleagă jarul puternic al iubirii de oameni, care a însoțit și din care a izvorît asemenea pătimire și al cărei rod este însăși izbăvirea lumii din păcat.

Iisus a răspuns acestei intervenții a Apostolului îndată și hotărît. „Mergi înapoia mea, satano. Sminteală îmi ești tu, că nu cugeți cele ce sînt ale lui Dumnezeu”. (Matei 16, 23).

Cuvinte de dojană grea. Pentru ce oare? De ce Mintuitorul, care l-a lădat pe apostol nu cu mult înainte, cînd făcuse mărturisirea divinității, îl muștră acum așa de aspru, cînd încearcă să-l abată de pe acest drum? Doar știe că Petru o face aceasta din dragoste pentru El! Acest lucru ni-l lămurește Sf. Evanghelie. Prima mărturisire o făcuse Petru luminat de Duhul lui Dumnezeu, iar pe cea de a doua mînat de îndemnul firii lui pămîntene, care nu cugeta „cele ce sînt ale lui Dumnezeu”.

(Continuare în pag. 2)

Taina Sfântului Maslu

(Urmare din pag. 1)

preot să citească una din Sf. Evanghelii, care sînt pe cele 2 pagini deschise, și vor să „ghicească” în acest fel dacă bolnavul se va vindeca sau va muri.

Aceasta e împotriva rînduiei Bisericii noastre, împotriva credinței celei adevărate. Ea e o superstiție, adică un păcat grav. Se cuvine dar ca Sf. Maslu să se săvîrșească așa cum e stabilit de Biserică și să se înlătore credința deșartă, superstițioasă, ghicitoria cu a opta Evanghelie, care nu e prevăzută în Molitfelnic.

Taina Sf. Maslu este deci taina însănătoșirii trupești și sufletești prin harul lui Hristos. Ea e și taină a solidarității Bisericii și credincioșilor cu cel ce este în suferință, căci împreună cu preoții se roagă și credincioșii, care se adună la patul celui suferind, și Sfinții și îngerii, întreaga Biserică, spre a ajuta prin rugăciunile lor pe cel ce cere

de la Domnul izbăvire de boală sau întărire în suferință și curățire de păcate.

Se cuvine dar să ne gîndim la toți cei ce sînt în suferință și — fie cercetîndu-i acasă, fie în spitale — să le arătăm dragoste frățească și înțelegere și prin dragostea cu care îi îmbrățișăm să le ajutăm să devină sănătoși sufletește și trupește. Căci dragostea arătată în cuvinte, în simțăminte și fapte, este ea însăși un medicament de mare valoare.

Fie ca prin darul lui Dumnezeu să purtăm și cele bune și cele rele ale vieții cu bucurie și să slujim pe frații noștri și obștea poporului, care-și făurește o viață tot mai bună, mai sănătoasă și mai fericită.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

Iubire și jertfă

(Urmare din pag. 1)

Două lucruri nu a înțeles, la început, Petru din programul pe care îl anunțase Iisus, prin vestirea patimilor. Mai întii, el n-a înțeles că acest drum al jertfei de sine a Domnului izvoarăște dintr-o dragoste dumnezeiască față de oameni și de mîntuirea lor.

Că el este împlinirea voii lui Dumnezeu. — În al doilea rînd, el n-a luat seama la sfîrșitul acestui drum, la roadele lui. Mișcat de vestea că Iisus va pătimi, poate nici n-a ținut seamă de ultimele cuvinte ale Domnului: „a treia zi va învia”.

Era o greșeală a lui Petru de a nu fi văzut în patimile Mîntuitorului decît durerea, fără iubirea care a transfigurat-o și fără a întrezări roadele ei. El a despărțit suferința de iubire și de aceea s-a îngrozit de ea și nu i-a înțeles pentru o clipă rostul. Lăsînd să răzbată în inima și graiul lui mentalitatea din vremea sa despre jertfă, care o despărțea de orice iubire și deci o făcea fără rost, avînd și o părere greșită despre întemeierea unei împărății lumeste de către Mesia, după chipul celor ce erau în acel timp, Petru voia, desigur, din dragoste pentru Iisus, să-l abată de pe acest drum. Dar, Iisus a respins ispita lui Petru, după cum avea să respingă în grădina Ghetsimani ispita de a înlătura „paharul morții”, atunci cînd a zis: „Facă-se voia Ta”. Prin aceasta ne-a arătat că drumul crucii lui pornește din plinul dragostei Sale dumnezeiești față de noi și ținta acestui drum este mîntuirea noastră.

De aceea ori de cîte ori propovăduim crucea Domnului, sau ne închinăm ei, ca înaintea unui altar de jertfă, ne apar înaintea ochilor cuvintele de foc ale Evangheliei: „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît pe Unul născut Fiul său L-a trimis în lume pentru ca oricine crede într-însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan III, 16). Iar El „fiind chipul lui Dumnezeu, n-a ținut ca la o pradă la egalitatea sa cu Dumnezeu. Ci s-a deșertat pe sine, a luat chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor și la înfățișare dovedindu-se ca un om, s-a smerit pe sine ascultător făcîndu-se pînă la moarte și încă moarte pe cruce”. (Filipeni II, 6—8).

Prin jertfa Mîntuitorului de pe cruce s-a arătat iubirea fără margini a lui Dumnezeu, s-a descoperit puterea cea neajunsă a lui Dumnezeu, care s-a coborît în „slăbiciune” ca să aducă biruința asupra morții.

Propovăduind pe „Hristos cel răstignit”, noi nu ne lipim și nu aprobăm orice suferință, ci vestim binefacerile dăruirii de sine pentru binele semenilor și arătăm pe Hristos ca pe Modelul divin al acestui drum.

Drumul patimilor Mîntuitorului este asemenea unui rîu în care apar puternic valurile și adîncul dragostei Lui față de lume. Cunoscînd această dragoste a Fiului lui Dumnezeu, Crucea nu mai apare o „sminteală” sau „nebulie”, cum a fost socotită în lumea plăcerilor și egoismului păgîn.

Sf. Apostol Pavel scrie cu curaj romanilor: „Nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos, pentru că este puterea lui Dumnezeu spre mîntuirea oricui crede” (Rom. I, 16). Iar corintenilor le spune că „crucea este puterea lui Dumnezeu”. De unde această putere a Evangheliei și a crucii? De

acolo că prin ele s-a arătat în lume dragostea lui Dumnezeu, dragoste care a biruit lumea. „Căci dacă ne facem părtași morții lui Hristos, aceasta o facem spre a fi părtași și învierii lui”. (Rom. VI, 5).

„Iisus a primit moartea pentru ca noi să moștenim viața veșnică”. De la cea dintîi vestire a patimilor Domnului noi creștinii avem multe de învățat. Învățăm, mai întii, că Iisus s-a jertfit pentru noi din iubire nesfîrșită. Că jertfa Sa de pe cruce, împreună cu suferință, ne-a adus roadele mîntuirii.

Dar mai învățăm de la El că adevărata valoare a vieții noastre crește și se împlinește în măsura în care se leagă de oameni printr-o dăruire din dragoste pentru binele lor.

Un picur de sînge curge totdeauna dintr-o viață care se restrînge, se dăruiește, care nu se leagă de vanități și ambiții egoiste, ci se jertfește pentru binele semenilor.

Acest sînge nevăzut, unit cu sîngele Mîntuitorului, este un mijloc de mîntuire, care trebuie pus la lucrare.

Părintele Vasile

Psaltirea în versuri

„Cine-și face zid de pace

Turnuri de frăție...”

Mitropolitul Dosoftei

*Ți-ai pus cuvîntul înflorit
din versuri în Psaltire,
iar el spre mine a venit
ca și un zvon de lire.*

*O, pacea, ce cuvînt frumos!
Tu l-ai sădit în carte,
la fel ca dreptul chiparos
ce e zărit departe.*

*E zidul păcii alb, înalt,
un turn de biruință.
El leagă un gînd de celălalt,
credință de credință.*

*Și soare mult e sus pe zid,
nimic nu îl răzbate.
Poteci spre el mi se deschid,
căci pace e-n Cetate.*

*De veacuri trei, pentru popor,
— fîntînă cu voci multe —
Psaltirea e. Și e izvor
ca inimi să-l asculte.*

*Iubirea noastră azi spre ea
deplină să se îndrepte.
Psaltirea să ca și o stea
pe-a veacurilor trepte!...*

Preot Nicolae Mădoiu

Despre puterea rugăciunii

În 9 septembrie, Biserica noastră Ortodoxă face pomenirea „sfinților, dreptilor și dumnezeiștilor părinți Ioachim și Ana”, cei ce au fost părinții Preacuratei și pururea Fecioarei Maria.

Cu toții știm că Ioachim și Ana au dobîndit pe fiica lor Maria la adînci bătrînețe, în urma unor îndelungate și fierbinți rugăciuni. Mai știm că pe prunca Maria au închinat-o Domnului, lucru pe care noi credincioșii îl sărbătorim în fiecare an la 21 noiembrie.

De data aceasta însă gîndul ni se îndreaptă către o altă femeie din Vechiul Testament, care, atît după nume cît și după viață, purtare și fapte, se aseamănă cu Sf. Ana și anume: Ana, mama profetului și judecătorului Samuil.

Cu talent de povestitor remarcabil, autorul cărții I Regi reușește să descrie starea și situația în care se află și trăia soțul Elcana și soția Ana.

Elcana era un om cu o sensibilitate sufletească deosebită, deoarece el o mîngîia adesea pe soția sa Ana, care era tare mîhnită pentru că nu avea copii, ceea ce la evrei acest lucru era considerat ca un blestem.

Cu ocazia unui pelerinaj anual la Șilo, după ce au luat masa, Ana, pătrunsă fiind pînă în adîncul sufletului că numai singur Dumnezeu o poate izbăvi din acest neajuns și-i poate împlini scumpa sa dorință, cu „inimă înfrîntă și smerită” a venit înaintea Domnului la ușa Cortului Mărturie și „s-a rugat Domnului cu sufletul întristat și a plîns amar, și a dat făgăduință zicînd: „Atotputernice Doamne, Dumnezeule Savaot, de vei căuta la întristarea roabei tale și-ți vei aduce aminte de mine și de nu vei uita pe roaba ta, ci vei da roabei tale un copil de parte bărbătească, îl voi da ție, și nu va bea el nici vin, nici sicheră, nici brici nu se va atinge de capul lui” (Cap. 1, 10—11).

Preotul Eli care ședea pe scaun în apropiere, văzînd că femeia doar mișca buzele și nu zicea nici o vorbă, a socotit că este beată și i-a poruncit să se depărteze de acel loc sfînt, zicînd: „Pînă cînd ai să fii beată? Trezește-te și te du de la fața Domnului” (Cap. 1, 14).

La auzul acelor cuvinte deloc măgulitoare, Ana reușește să angajeze un dialog cald, vibrant și susținut: „Nu domnul meu! Eu sînt o femeie cu inima întristată; nici vin, nici sicheră n-am băut, ci îmi revărs sufletul înaintea Domnului. Să nu socoti pe roaba ta femeie netrebnică, căci din durerea mea cea mare și din întristarea mea am vorbit pînă acum” (Cap. 1, 15—16).

Preotul Eli văzînd că femeia se rugase Domnului i-a urât drum bun și împlinirea cererii, zicînd: „Mergi în pace și Dumnezeu lui Israel să-ți împlinească cererea pe care i-ai făcut-o!” (Cap. 1, 17).

După acestea toate întorcîndu-se la ai săi, Ana era cu față veselă, pentru că își vărsase oful inimii înaintea lui Dumnezeu, și era încredințată că ruga ei va fi împlinită cum i-a urât preotul Eli.

Într-adevăr, după cîtva timp Ana a născut un fiu, căruia i-a pus numele „Samuel”, care se tălmăcește: Dumnezeu a ascultat, (a împlinit rugăciunea mea).

Potrivit făgăduinței făcute, după ce a înțarcat pruncul l-a dus ca să fie închinat pe viață slujirii Domnului.

Pe deplin mulțumită de împlinirea cererii sale, Ana, asemenea proorocului Moise după trecerea Mării Roșii, închină un imn de preamărire lui Dumnezeu, cunoscut sub denumirea de „Cîntarea Anei” (Cap. 2, 1—10).

Ana a fost bineplăcută lui Dumnezeu pentru buna sa purtare și din Ana „cea stearpă” prin binecuvîntarea lui Dumnezeu se învrednicește de un mai mare dar și anume acela de a da naștere la încă trei băieți și două fete (Cap. 2, 21).

Pruncul Samuel slujea lui Dumnezeu și împlinea povețele preotului Eli, lucru care era bineplăcut Celui Preaînalt, care la vremea maturității l-a învrednicit de darul profetiei, printr-o întreită chemare și l-a pus judecător peste tot Israelul (Cap. 3).

Atît ca judecător cît și ca profet Samuil a dus o viață curată și dreaptă, lucru care reiese și din dialogul purtat între el și popor, ceea ce confirmă și următorul text: „Iată-mă, mărturisii asupra mea înaintea Domnului de am luat cuiva boul... de am asuprit sau apăsător pe cineva, de am luat de la cineva mită...? Și au răspuns toți: „Tu nu ne-ai nedreptățit, nici nu ne-ai

(Continuare în pag. 4)

Alegeri de Ierarhi

(Urmare din pag. 3)

1940, în 1953 a devenit ieromonah la Mănăstirea Căldărușani. A îndeplinit funcții administrative, între care și aceea de responsabil al șantierului de la Mănăstirea Căldărușani. A fost ales stareț al Mănăstirii Cernica în anul 1959, iar în 1963 a fost ridicat la treapta de arhimandrit. Muncitor, onest, bun organizator, se numără între teologii de merit ai Bisericii noastre.

Tot în ședința sa din 11 iunie a.c. — la propunerea I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, în temeiul recomandării făcute în acest sens de Sinodul permanent al Bisericii noastre, în aceeași zi — Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a ales pe P. Cuv. Arhim. Emilian Birdaș ca Episcop-vicar al Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu.

P. Cuv. Arhim. Emilian Birdaș s-a născut la 23 noiembrie 1921, în comuna Robia (județul Maramureș). Și-a luat licența în Teologie la Institutul Teologic din București.

Intrat în monahism la Mănăstirea Robia, în 1941 a devenit ierodiacon și apoi ieromonah, slujind la diferite parohii din Transilvania și la Mănăstirea „Sf. Ilie” din Toplița. Între anii 1952—1957 a viețuit la Mănăstirea Căldărușani. Ales vicar al Eparhiei Romanului și Hușilor (1957), în 1958 a fost ridicat la treapta de arhimandrit. În 1963 i s-a încredințat conducerea catedralei „Reîntregirii” bisericești din Alba Iulia, în cadrele căreia a executat — pe lângă activitate duhovnicească — lucrări de întreținere importante. Desfășoară activitate remarcabilă în slujba Bisericii noastre de peste 30 de ani.

În aceeași ședință din 11 iunie a.c., Sfântul Sinod al Bisericii noastre — pe temeiul recomandării făcute Sinodului permanent din 5 iunie a.c., de către P. S. Episcop Teofil al Vadului, Feleacului și Clujului — a ales pe P. Cuv. Arhim. Justinian Chira în funcția de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, cu titlul „Maramureșanul”.

P. Cuv. Arhim. Justinian Chira s-a născut la 28 martie 1921 în comuna Plopiș (județul Maramureș), dintr-o familie de țărani agricultori. A

studiat la Seminarul Teologic din Cluj și, în continuare, la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu, obținând diploma de licențiat în Teologie (în anul 1967).

Tuns în monahism la 2 martie 1942, în august, același an, este hirotonit ierodiacon, iar în aprilie 1943, ieromonah. În anul 1944 a fost ales stareț al Mănăstirii Robia, din Eparhia Clujului. În anul 1967, Sfântul Sinod al Bisericii noastre l-a ridicat la treapta de arhimandrit.

Noul Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului s-a remarcat printr-o fecundă activitate pastorală și gospodărească în special la Mănăstirea Robia.

*

Convocată în sesiune extraordinară pe data de 10 iunie a.c., Adunarea Națională Bisericească a luat în examinare și a aprobat în unanimitate propunerea Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian de a fi ridicată Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului la rang de Arhiepiscopie și pe titularul ei, P. S. Sa Episcopul Teofil Herineanu, la treapta de Arhiepiscop.

Tot odată, același înalt for bisericesc a aprobat modificarea unor articole din Statutul de organizare și funcționare a Bisericii Ortodoxe Române, — modificare impusă de ridicarea Episcopiei Clujului la rang de Arhiepiscopie.

*

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române — în ședința sa din 11 iunie 1973 — a decis ridicarea la rang de Arhiepiscop a Prea Sfințitului Victorin Ursachi, Episcopul Episcopiei Misionare Ortodoxe Române în America.

P. C. prof. Felix Dubneac, din cadrele aceleiași Arhiepiscopii, i-a fost conferit rangul de arhimandrit.

Redacția

Mărturii ale suferințelor înaintașilor noștri

(Urmare din pag. 3)

Noaptea a căzut peste împrejurimi, grea ca de plumb, cernită ca inimile oamenilor care după zid așteptau înclăstarea.

A doua zi dimineața clopotul din turn începu să sune într-o dungă, focurile s-au aprins pe dealuri, oamenii s-au așezat fiecare la locul stabilit. În curând câteva obuze zburau pe deasupra oamenilor și se sparseră undeva departe în stînca Urșui, apoi tot mai aproape, au căzut în curtea mănăstirii unul lovind turnul. Clopotul a tăcut, iar straja urlând a căzut acoperit de moloz și lemne. La ordinul preotului Urșui, după zid era o liniște de mormînt. Păgînii au crezut că mănăstirea e părăsită și un grup de 20 de soldați au început să înainteze spre mănăstire pentru a-i da foc. Când au fost la câțiva pași arcurile de lemn cu coarde din păr de capră s-au întins. În acea zi coasele și furcile și-au spus cuvîntul, înclăstarea fuse crudă, mănăstirea și satul au fost arse din temelii. O parte din cei rămași în viață în frunte cu popa Urșui au fost prinși și ferecați în lanțuri. A doua zi dimineața lumea a putut vedea pe drumul ce duce spre Reghin un om desculț, cu capul gol, părul răvășit de vînt, cu cioarecii și cămașa năclăită de sînge, cu mîinile legate la spate, mergea înfruntînd troienele, urmat de o trupă de jandarmi cu pene de cocoș, călări.

Peste câteva zile au fost strînși toți iobagii satelor învecinate în piața Reghinului unde urma să fie judecați cei vinovați.

Mai întîi și-a făcut apariția preotul Urșui, urmat de jandarmi. A fost urcat pe podium, a privit peste oameni, apoi privirile i s-au pierdut undeva departe în gol, peste Carpații înegurați. Ea ce se gîndea, nimeni nu putea ști, poate la Suceava, la Neamțu unde spuneau bătrînii că învățase carte și prinsese dragoste în suflet de cei oropsiți.

Se spune că Bucow personal a ținut să judece pe Urșui. S-a urcat pe podium, s-a așezat la masă, apoi l-a întrebat pe preot:

— Tu cîine ai avut ultima dorință să vii în fața mea cu crucea în mîna — și doar ieri ai ridicat satele vărsînd atîta sînge nevinovat? — Ursu și-a schimbat privirea, ochii i s-au transformat în două săgeți, iar vorba-i de tunet a despiciat văzduhul:

— Eu n-am vărsat sînge nevinovat, ci mi-am apărut pămîntul și credința străbună, măria ta! Când a fost vorba de țară, am știut ține în stînga crucea și-n dreapta sabia, azi mor, dar nu uități, urmașii urmașilor mei vor ști mînuia crucea și sabia și vor înfrunta toate furtunile vremii pînă vom avea drepturi egale cu toate neamurile pămîntului.

Generalul Bucow s-a ridicat în picioare, a dat cu pumnul în masă, strigînd cît îl ținu puterile: Taci cîine! Apoi făcu semn unui soldat care era în dreapta preotului. Acesta, ridicînd sabia, dintr-o singură lovitură făcu să-i zboare capul. Trupul i-a fost tîrît de soldați la marginea orașului și lăsat în seama cîinilor și corbilor.

Bătrîna a terminat povestirea, i-am privit fața în care anii îi săpase cute adînci și vremea îi întinsese pielea pe oase. Glasul ei tremurat și blînd mă purtase pentru o clipă cu ani și ani în urmă.

M-am dus apoi să văd unde cu atîta vreme în urmă niște mîini crăpate de coasă și coarnele plugului au zidit un locaș de închinare și luminare a credincioșilor noștri.

O poieniță străjuită de câțiva stejari bătrîni cu ramurile încîlcite și noduroase, mai la o margine stînger un braț de lemn, care a fost cîndva cruce, ieșit din pămînt, biciuit de vînt și înnegrit de vreme. M-am aplecat asupra lui dar n-am găsit nici un semn scris. Anii le-au șters, așa cum au șters numele și au nivelat mormintele atîtor martiri, ce au îngrășat acest pămînt cu sîngele și sudoarea lor.

D. Boieru-Hodăceanu

Din rugăciunile noastre

Rugăciune înainte de Sfînta Spovedanie

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, ceta ce și pentru păcatele mele ai primit ocară pe cruce și chemi pe cei păcătoși la Tine, zicînd: „Pe cel ce vine la mine nu-l voi scoate afară”, primește-mă și pe mine nevrednicul. Iartă-mi toate păcatele mele și-mi dă harul Tău și binecuvîntarea Ta, pentru mila Ta cea mare și nemăsurată; cu rugăciunile preacuratei Maicii Tale și ale tuturor Sfinților Tăi. Amin.

Rugăciune după Sfînta Spovedanie

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, izvorul înțelepciunii și al darului, deschide buzele mele ale păcătosului și mă învață cum se cuvine și pentru ce se cade să mă rog. Că Tu ești cel ce ști mulțimea cea mare a păcatelor mele. Iată, cu frică stau înaintea Ta, îndreptează viața mea Cel ce îndreptezi toată zidirea cu cuvîntul și cu puterea cea nespūsă a înțelepciunii, Cel ce ești liman celor înviforați, și-mi arată calea pe care voi merge. Dă cugetelor mele duhul înțelepciunii Tale, iar nepriceperii mele duhul înțelegerii. Cu duhul temerii de Tine pătrunde faptele mele și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele. Cu duh stăpînitor întărește alunecarea gîndurilor mele; ca în toate zilele fiind îndreptat spre cele de folos cu Duhul Tău cel bun să mă învrednicești a împlini poruncile Tale și pururea să-mi aduc aminte de mărită venirea Ta, care va cerceta toate faptele noastre.

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție mărire înălțăm: Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Învățături din Pildele lui Solomon

- În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, dar Cel ce încearcă inimile este Domnul (17, 3).
- Cel ce își bate joc de sărac defaimă pe Ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămîne nepedepsit (17, 5).
- Cununa bătrînilor sînt nepoții, iar mărirea fiilor sînt părinții lor (17, 6).
- Cel ce răsplătește cu rău pentru bine nu va vedea depărtîndu-se nenorocirea din casa lui (17, 13).
- Începutul unei certe e ca slobozirea apei (dintr-un iezor); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte! (17, 14).
- Prietenul (adevărat) iubește în orice vreme, iar în nenorocire el e ca un frate (17, 17).

Despre puterea rugăciunii

(Urmare din pag. 2)

asuprit, nici nu ai luat nimic de la nimeni“. Atunci el a zis: „Martor ne e Domnul... că voi n-ați găsit nimic asupra mea“ (I Regi 12, 3—5).

De aceea, între personalitățile sfinte ale V. T. proorocul și judecătorul Samuel ocupă un loc deosebit, atît pentru viața sa curată și activitatea pe care a desfășurat-o, cît și prin modul venirii sale pe lume, datorat rugăciunilor insistente ale mamei sale Ana. Pentru aceste motive, Biserica noastră Ortodoxă l-a așezat în ceata sfinților și îl pomenește în fiecare an în 20 august.

Iată un exemplu de rugăciune care fiind făcută cu inimă înfrîntă și smerită, cu suflet curat și cu totală încredere în puterea și ajutorul lui Dumnezeu, a avut darul să aducă Anei „cele cu inima adînc îndurerată“ împlinirea scumpei sale dorințe și înscrierea faptelor sale și ale fiului său mult dorit în „Cartea Cărților“.

Și noi credincioșii, dacă vrem să primim împlinirea bunelor noastre dorințe, avem datoria ca să ne rugăm Domnului ca și Ana, cu inimă curată și cu gînd cinstit, ca ceea ce cerem să fie atît spre folosul nostru real, cît și spre binele celor din jur.

Pr. T. Burcuș